

BEROEPSBELANGEN.

ONBEVOEGD UITOEFENEN DER TANDHEELKUNDE.

De heer J. M. Klinkhamer schrijft ons:

De commissie B. O. U. T. adviseert inzake het adverteeren door onbevoegden in het Tijdschrift voor Tandheelkunde, dat alvorens dit geschiedt, eerst aan den Hoofd-Inspecteur B. O. U. T., voorloopig ondergeteekende, wordt gevraagd of de techniker als goed bekend staat.

Ingeval van twijfel zal de Hoofd-Inspecteur zijn inspecteurs raadplegen en wanneer deze niet ten volle overtuigd zijn, dat de persoon in kwestie de tandheelkunst niet uitoefent, zal de Hoofd-inspecteur adviseeren de advertentie niet op te nemen.

De Hoofd Redacteur van het Tijdschrift kan zich dan dekken achter de Commissie B. O. U. T., die de volle verantwoordelijkheid voor de gevolgen van het niet plaatsen, aanvaardt.

Wij zullen voortaan volgens dit advies handelen.

Redactie.

TANDTECHNIKERS-BEVOEGDHEID IN OOSTENRIJK.

Om in het overheerschende tekort aan tandheelkundige hulp te kunnen voorzien, heeft de regeering in Oostenrijk, waar voorheen de uitoefening der tandheelkunst uitsluitend aan medici was toegestaan, bij de wet van 13 Juli 1920 (Gesetz betreffend die Regelung der Zahntechnik-Zahntechniker) in den bestaanden toestand ingrijpende verandering gebracht. De nieuwe regeling erkent de tandtechniek als een zelfstandig deel der tandheelkunst.

Tot de uitoefening daarvan worden (naast de bevoegde artsen) toegelaten zij, die 3 leerjaren achter den rug hebben in het vak van tandtechniker, of kunnen aantoonen, dat zij minstens zes jaren als assistent of hulptechniker bij een arts of bevoegd techniker in dienst zijn geweest.

De bevoegde tandtechnici mogen, behalve de vervaardiging en herstelling van tandprotheses de volgende behandelingen verrichten:

- 1e. tandsteen verwijderen, tandreinigen, tanden en wortels afvijlen.
- 2e. afdruk nemen voor het maken van gebitten, kronen en bruggen.
- 3e. het passen der protheses en het plaatsn van kunsttanden, kronen, bruggen, gebitten en regulatie-apparaten.
- 4e. het vullen van tanden en wortels, wortelbehandeling inbegrepen.

De bevoegdheid kan niet worden uitgebreid tot de andere tandheelkundige operaties, tot het gebied der tandheelkunde behoorende, zooals bloedige ingrepen, tandextracties, verwijdering van wortels, de algemeene en plaatselijke verdooving.

De chef van de districtsgezondheidsdienst en een Aertzekammer en vertegenwoordigers der tandtechnikers-professie beslissen in de drie weken, volgende op de aanvragen, omtrent de toelating, op grond van ingeleverde werkstukken. De bevoegdheid wordt verleend, indien de candidaat bovendien voldoet aan de voorgeschreven voorwaarden, de persoon betreffende, en hij een atelier houdt dat aan hygiënische eischen beantwoordt.

De toegelaten tandtechnici mogen in de uitoefening van hun beroep uitsluitend de titel voeren van „befugter Zahntechniker” alle toevoegingen of andere titels zijn verboden. Het is hun verboden kwakzalvers-reclame te maken en clienten te werven of door tusschenpersonen doen werven.

Zij mogen slechts één atelier houden, zonder uitzondering en moeten persoonlijk hun beroep uitoefenen.

B.

DE STUDIE DER TANDHEELKUNDE IN DUITSCHLAND.

In het zomersemester 1920 studeerden 5146 studenten in de tandheelkunde, waarvan 4824 mannelijke en 322 vrouwen, tegen 4037 in 1919 (Het aantal studenten in de geneeskunde bedroeg 17260.) 62 artsen studeerden tandheelkunde.

Het aantal tandartsen bedraagt volgens de adreskalender 5274, doch wordt door de „Zahnärztliche Rundschau”, waaraan we deze cijfers ontleenen, geschat op 5600-6000. Aan de hand van de 5146 studeerende zal het Duitse Rijk binnen korten tijd meer dan 11000 tandartsen hebben.

GEMEENTELIJKE TANDHEELKUNDIGE POLIKLINIEK TE AMSTERDAM.

In het begin Februari heeft de pers een bezoek gebracht aan bovengenoemde instelling. In de N. R. Ct. van 5 Febr. lezen wij:

„Het gemeente-personeel, dat gratis geneeskundige behandeling heeft, zoomede de „geneeskundige bedeeden”, zullen hier hun tanden

en kiezen naar hartelust kunnen laten trekken en cultiveeren. De stelselmatige tandheelkundige verzorging van de schoolkinderen komt in deze polikliniek nog sterk op het tweede plan. Dit schijnt een kwestie te raken, waarover zich onder de deskundigen alweer nieuwe meeningen beginnen te vormen. Het denkbeeld van tandheelkundige verzorging van schoolkinderen als overheidszorg was, begrijpen wij het wel, gebaseerd op het motto, dat het te laat is als het gebit eenmaal ziek is, zoodat dit door tijdig ingrijpen reeds op jeugdigen leeftijd tot elken prijs voorkomen moet worden. Te Boston heft dit stelsel echter, zoo deelde men ons mede, gefaald; thans schijnt men in deskundige kringen meer te gevoelen voor een eenvoudiger prophylaxe, n.l. den kinderen met klem en nadruk, altijd weer, voor te houden en in te prenten: houdt de tanden en kiezen schoon. En overigens zieke kiezen eenvoudig extraheeren, omdat de conserveerende behandeling, stelselmatig vanwege de school uitgevoerd, met het oog op den grooten omvang, welke deze verzorging zoude aannemen, practisch onmogelijk is. Maar zeer voorzichtig, tastenderwijze, blijft men toch zoeken naar een betere oplossing van dit vraagstuk, en men hoopt, dat men, voortbouwende op de in deze polikliniek te verkrijgen ervaringen, deze oplossing vinden zal. Men verwacht echter niet dat ze zal zijn te bereiken in de richting van een centrale organisatie, maar in de richting van een meer gedecentraliseerd werken, school- of buurtgewijze."

...Niet zonder eenige verbazing namen wij kennis van „de meening in deskundige kringen” omtrent het extraheeren van zieke kiezen bij schoolkinderen. Had het niet op den weg gelegen van den leider van deze polikliniek om die meening eens in „deskundige kringen” nader toe te lichten, alvorens haar door middel van de groote pers wereldkundig te maken?

N.

MILITAIRE TANDHEELKUNDE.

Teedere bezorgdheid voor het soldatengebit.

De inspekteur van den geneeskundigen dienst der landmacht is een fijnzinnig man. En een vindingrijk man. De minister van oorlog stelt dat op prijs en heeft hem gemachtigd een nieuwe order uit te vaardigen tot leering van de menschen, die altijd beweren, dat de militaire geneeskundige dienst een soort goed werkende moordorganisatie is. Het betreft ditmaal de zorg voor de gebitten der soldaten.

Een hoogst merkwaardig dokument! Het stamt uit het jaar 1921. De „nieuwe koers” wordt al drie jaar gevolgd en daar is deze order nu een uitvloeisel van. Den militairen tandarts wordt aanbevolen: het

gebit te verzorgen op een wijze, waarop de man tijdens zijn burgerleven zorg droeg voor zijn mond en ook in zekeren zin in overeenstemming met 's mans geheele persoonlijkheid. Zoo behoeft men b.v. niet te schromen, de kies uit een mond te trekken, die blijkbaar steeds verwaarloosd is, *al ware de tand ook te behouden!* Bij goed verzorgde gebitten van personen, *wier voorkomen en optreden het vermoeden wettigen, dat de zorg aan hen besteed op prijs gesteld zal worden,* gaat men voorzichtiger te werk en tracht men de kies te behouden. Dit echter slechts in zulk een mate, dat het gedurende den diensttijd uithoudt en ingeval het niet uitgesteld kan worden tot na het afzwaaien.

Beroepsmilitairen echter moeten zorgvuldig behandeld worden. Maar — men zal zich hierbij het gebruik maken van al te kostbare materialen moeten ontzeggen. Moéten ontzeggen.

Wel, het ziet er bemoedigend uit voor onze jongens, wier „voorkomen” en „optreden” het vermoeden *niet* wettigen, dat zij, enz. Die komen met kaalgeplukte kaken uit dienst. Misschien, dat de tandarts voor de curiositeit één kies ergens laat staan, maar meer kan hij ook waarlijk niet voor hen doen.

De „heertjes” zijn er beter aan toe. En het best komen de „echte soldaten” er af. Niet uit liefde voor hem persoonlijk nochtans wordt hij zoo liefelijk behandeld. Meneer de inspekteur heeft een verontschuldiging voor zooveel bezorgdheid: „het leger heeft te veel belang bij een langdurigen goeden gezondheidstoestand van den beroepsmilitair, dan dat het diens gebit zou mogen verwaarloozen.” „Trouwens”, gaat de gewetensvolle inspekteur trouwhartig voort, „deze heeft *recht* op goede geneeskundige verzorging, waartoe ook goede tandheelkundige hulp behoort.” Echter: zonder kostbare materialen, want soldaten zijn het toch!

Het is een vies pamfletje, deze legerorder, en zij werpt weer eens een schril licht op de geestesgesteldheid van onze militaire machthebbers en op hun brutale klassebevoorrechtiging. En de minister van oorlog keurt deze van waarlijk barbaarsche opvattingen getuigende ruwheid goed. Hij is ook militair, generaal Pop, en hij weet, wat den soldaat toekomt — volgens het oordeel der hooge mieters.

En zoo kweken zij zorgvuldig den geest, die leidt tot de uitspraak: „Geen man en geen cent. Voort met de heele bende!”

(Het Volk).

Wij plaatsen dit stukje als curiosum en zullen er verder geen woorden aan verspillen. „Geen man en geen cent!” Inderdaad zou dit onzen militairen adviseur weer wat hoofdbrekens minder kosten!

Red.